PROBLEME ALE OMONIMIEI GRAMATICALE: ELEMENTUL PREDICATIV SUPLIMENTAR

Florina-Maria Băcilă
(Universitatea de Vest din Timişoara)
florina_bacila@yahoo.com

The Problematics of Grammatical Homonymy: the Subject and Object Complements
Starting from the idea that researchers have extended homonymy to other levels of the language in addition to the lexical one and defined it as an association of identical phonological structures with different meanings, the objective of the current paper is to examine some aspects of grammatical homonymy with reference to the Subject and Object Complements – syntactic functions that represent a highly debatable issue among linguists. We have in view the presence of the Complement in several constructions that can be interpreted in various ways, depending on the part of speech through which it is realized and its flexibility. In such ambiguous structures, the Subject and Object Complements can be frequently analyzed as Attributes, Predicatives or Objects. Moreover, many Romanian constructions with the Subject and Object Complements have very interesting derivative histories, but, at the same time, debatable from a certain perspective: the way they were produced. Subsequently, for clarifying, one can use techniques like articulation or word order change. This proves, once again, the necessity of an integrated approach to Romanian grammar, in order to avoid confusion: although it is still a problem of morpho-syntax, grammatical homonymy must be studied in relation with semantics and phonetics, thus being a typical case of interrelation between the branches of any language.

Keywords: *morphology, syntax, Subject and Object Complements, semantics, stylistics*

Acceptând extinderea sferei omonimiei şi la alte niveluri ale limbii, fenomenul se defineşte ca asociere a unor complexe sonore identice cu conţinuturi diferite. În consecinţă, multe lucrări de specialitate iau în discuţie conceptele de *omonimie morfologică* şi de *omonimie sintactică*, fiind analizate şi exemplificate situaţii când identitatea de expresie vizează formele flexionare (fonologic identice, dar cu valori distincte) din cadrul aceleiaşi paradigme sau din paradigme diferite, respectiv, îmbinări de cuvinte interpretabile în diverse feluri ori enunţuri cu aceeaşi organizare fonologică, deosebite prin funcţia sintactică a unui termen.

Sistemul limitat de mărci flexionare, precum şi asocierea lor cu diferitele categorii gramaticale exprimate solidar creează numeroase omonimii morfologice, care se dezambiguizează contextual. Anumite forme, având o distribuţie şi valori total deosebite, nu pun probleme speciale de distingere; altele sunt mai greu de recunoscut, dată fiind posibila lor apariţie într-un context comun. Omonimia sintactică apare relativ frecvent în comunicare, fiind favorizată de caracteristicile morfologice (de pildă, forme cazuale identice) sau de topică ale unei limbi. În toate aceste cazuri, „omonimele se diferenţiază nu prin înţelesul diferit al fiecăruia (ca în lexic), ci prin conţinuturi şi întrebuinţări gramaticale” (Băcilă 2007: 123).

Unitate sintactică implicată în omonimia gramaticală (între diverse structuri ambigue), elementul predicativ suplimentar reprezintă o parte de propoziţie care a stârnit, de-a lungul timpului, controverse multiple în rândul specialiştilor lingvişti, după cum o dovedesc şi numeroasele volume sau studii consacrate dublei subordonări simultane în limba română. Fenomenul amintit este strâns legat şi de exprimarea morfologică a acestuia ori de categoriile gramaticale ale părţii de vorbire respective, mai ales că multe construcţii cu elementul predicativ suplimentar au istorii derivative foarte interesante, dar, în acelaşi timp, multiinterpretabile din perspectiva modului de producere; în consecinţă, pentru dezambiguizare, se face apel la diferite mijloace, printre care se numără articularea sau modificarea topicii.

BDD-A8582 © 2013-2014 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 09:03:05 UTC)

De pildă, omonimia formelor cazuale de genitiv-dativ, pe de o parte, şi de nominativ-acuzativ, pe de altă parte, prezentă la orice parte de vorbire care cunoaşte această categorie gramaticală, şi omonimia totală nominativ = acuzativ = genitiv = dativ, caracterizând numai anumite clase (substantivele masculine şi neutre la singular şi la plural, precum şi cele feminine la pluralul nearticulat), sunt surse constante de erori în recunoaşterea cazurilor. Există construcţii în care particularităţile sintactice constituie singurele mijloace pentru identificarea corectă a cazului, imposibilă în afara unei asemenea interpretări. De aceea, o perspectivă morfosintactică integratoare este obligatorie în abordarea cazurilor; altfel, confuzia curentă dintre nominativ şi acuzativ este inevitabilă, derivând din aceea a funcţiilor de subiect şi de complement direct, de complement direct şi nume predicativ sau element predicativ suplimentar.

*

Adjectivele cu funcţie de predicativ suplimentar care se raportează la un nominal-subiect de genul masculin, numărul singular şi care la acest gen şi număr sunt omonime cu adverbele admit şi interpretarea ca circumstanţiale de mod realizate prin adverbe: *Elevul ascultă* **atent**. Atari enunţuri se pot dezambiguiza prin recurgerea la forma de feminin şi / sau de plural a adjectivului: *Elevii ascultă* **atent**. (circumstanţial de mod) vs *Elevii ascultă* **atenţi**. (predicativ suplimentar); dacă nu se face acordul cu regentul nominal, elementul respectiv trebuie interpretat ca adverb (circumstanţial): *Mărarul ţi-l dau* **ieftin**., *Maşina ţi-o dau* **ieftin**. (colocvial: *Maşina ţi-o dau* **ieftină**.) (GALR II 2005: 297 şi 309; cf. şi Căpălnăşan 2012: 145-152)[1]. De remarcat că numele predicativ este poziţia sintactică în care, în absenţa unei distincţii formale clare, se neutralizează opoziţia adjectiv / substantiv, formele omonime putând primi ambele interpretări, şi, în egală măsură, poziţia în care se produc cele mai multe alunecări de la substantiv spre adjectiv: *Ioana este* **muncitoare**. / **luptătoare**., ceea ce se întâmplă şi în situaţia predicativului suplimentar: *O considerau* **muncitoare**. / **luptătoare**. (GALR II 2005: 270).

Dacă predicativul suplimentar se exprimă prin adjectiv şi este adiacent nominalului la care se raportează, este interpretabil adesea şi ca atribut adjectival: *Iată-i pe studenţii noştri* **pregătiţi**. Astfel, în structurile de tipul [verb regent + nominal complement direct neprepoziţional, articulat cu articol hotărât + adjectiv], adjectivul poate fi analizat atât ca atribut, cât şi ca predicativ suplimentar (*Am uniform***a neagră**., *Mănânc legume***le fierte**., *Am băut sucur***i reci**., *Am găsit cuti***a goală**., *Mi-a lăsat cărţi***le rupte**.). Uneori, distincţia semantică este evidentă (*Declar şedinţa* **închisă**., *O las pe bunica* **singură**. – cu predicativ suplimentar / *Conduce şedinţa* **închisă**., *Bunica* **singură** *era tristă.* – cu atribut), alteori, mai puţin, dezambiguizarea făcându-se prin introducerea unor compliniri, cum ar fi morfemul *cel* sau un genitiv. Enunţurile de tipul *Venea fata* **cea veselă**., *Am văzut maşina* **cea murdară**., *Am uniforma* **cea neagră**., *Am văzut maşina* **murdară a lui Ion**., *Am uniforma* **neagră a fratelui** *meu.* etc. sunt neambigue, cu atribut. Dacă determinantul genitival intervine între substantivul articulat hotărât şi adjectiv, singura interpretare posibilă este cea cu predicativ suplimentar: *Am văzut maşin***a lui Ion murdară**. Dacă substantivul regent este nearticulat, adjectivul nu poate fi decât atribut (*Am* **uniformă neagră**., *Mănânc* **legume fierte**., *Am băut* **sucuri reci**., *Mi-a lăsat* **cărţi rupte**.). În construcţiile cu predicativ suplimentar, adjectivul antepus substantivului regent trebuie să fie nearticulat: *Am* **neagră** *uniforma.* (vs *Am* **neagra** *uniformă.*, cu atribut) (GALR II 2005: 306 şi 311-312; Avram 1997: 348 şi 356; cf. şi Fuchs 1996: 133).

Când predicativul suplimentar subordonat subiectului se realizează prin pronume şi numerale, iar subiectul este nelexicalizat, construcţiile sunt ambigue: pronumele sau numeralul respectiv poate fi analizat fie ca predicativ suplimentar, fie ca subiect (postpus verbului): *A*

[1] În mod similar, calitatea de atribut verbal a gerunziului neacordat este clar marcată când regentul nominal e la feminin sau la plural. Distincţia dintre atributul adjectival exprimat prin gerunziu şi cel verbal e ambiguă când nominalul-centru este la masculin sau la neutru singular (*Am văzut un copil* **suferind**., *Se zărea un coş* **fumegând**.); cf. şi confuzia dintre adverbul *bine* cu funcţie de circumstanţial de mod şi adverbul substantivizat *bine*, complement direct, în afara unui context mai amplu: *Face* **bine**. – ambiguu, dar *Face* **bine** *tot ce face.* (adverb) / *Face mult* **bine**. (substantiv).

BDD-A8582 © 2013-2014 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 09:03:05 UTC)

plecat **prima**., *Au reuşit* **toţi**. Dezambiguizarea se face prin lexicalizarea subiectului (**Andreea** *a plecat* **prima**., **Candidaţii** *au reuşit* **toţi**.) – situaţie în care pronumele sau numeralul are funcţie sintactică de predicativ suplimentar (şi poartă accentul frastic) – ori prin introducerea unor determinări suplimentare (*A plecat* **prima din stânga**.), în acest caz pronumele sau numeralul având rol de subiect (GALR II 2005: 188 şi 308; Stati 1972: 79). Aceeaşi confuzie se face, în condiţii similare, între *A ajuns [acolo]* **primul**.$_1$ [verb predicativ + numeral ordinal, subiect] şi *A ajuns [acolo]* **primul**.$_2$ [verb copulativ + numeral ordinal, nume predicativ].

Şi propoziţiile *Se angajează* **grădinar**., *Se propune* **director**. pot avea două „lecturi": [verb-predicat + subiect] / [verb-predicat (+ subiect subînţeles) + substantiv nearticulat cu funcţie de complement predicativ al obiectului] (*Ion se angajează* **grădinar**.) (GALR II 2005: 322).

În contextele cu predicativ suplimentar realizat prin adverbe de tipul *aşa*, *altfel*, *bine*, este posibilă adesea şi interpretarea acestuia drept circumstanţial de mod. În propoziţii ca: *Te-am găsit* **aşa**., *Pe Maria o pictase* **altfel**., *Îl ştiu* **bine**., adverbul are două „citiri": predicativ suplimentar, calificând nominalul cu funcţie de complement direct, sau circumstanţial de mod. Dezambiguizarea se poate face prin extinderea enunţului: *Te-am găsit* **aşa, schimbată, mai veselă parcă**., *Pe Maria o pictase* **altfel, mai înaltă**., *Îl ştiu* **bine, într-o formă excelentă**. (cu predicativ suplimentar), dar *Te-am găsit* **aşa, destul de greu**., *Pe Maria o pictase* **altfel, în acuarelă**., *Îl ştiu* **bine, doar ne cunoaştem de douăzeci de ani**. (cu circumstanţial de mod) (GALR II 2005: 304).

Unele construcţii formate din substantiv sau grup nominal precedat de prepoziţia *ca* pot prezenta dificultăţi de interpretare din cauza faptului că prepoziţia are două sensuri, calitativ şi comparativ, şi cu amândouă apare în structuri cu predicativul suplimentar. Există anumite elemente care pot ajuta la dezambiguizarea construcţiei: *ca* este o prepoziţie a calităţii dacă substantivul e nearticulat (*Le vorbeşte* **ca preşedinte**.), iar dacă acesta este articulat cu articolul nehotărât, *ca* are, de obicei, sens comparativ (*Le vorbeşte* **ca un preşedinte**.). Dacă substantivul este articulat hotărât (având diverse determinări), poate fi interpretat în ambele feluri: enunţul *O vedea* **ca profesoara** *de matematică a claselor V-VIII*. poate fi citit ca „O vedea în acelaşi mod ca profesoara de matematică a claselor V-VIII." (construcţie comparativă, descriind doar circumstanţa în care se desfăşoară evenimentul desemnat de verb, nu şi participanţii) sau „O vedea pe ea în calitate de / în funcţia de profesoară de matematică a claselor V-VIII." (exprimând calitatea). Construcţia *Le vorbeşte* **ca preşedintele** *lor*. este analizată preferenţial ca fiind comparativă, dar nu se exclude nici interpretarea cu sens calitativ. Locutorul poate dezambiguiza construcţia prin înlocuirea prepoziţiei *ca* printr-un sinonim (de exemplu, *la fel ca* – pentru sensul comparativ, *în calitate de* – pentru a descrie calitatea)[1] (GALR II 2005: 308-312).

Multe sintagme cu predicativul suplimentar sunt ambigue, deci interpretabile sub aspectul modului de producere şi al relaţiilor de sinonimie în care intră. Lor li se pot atribui istorii derivative variate, aşa că este posibil ca funcţia sintactică în discuţie să vizeze două nominale – de pildă, atât subiectul, cât şi complementul direct: enunţul *Îmi pierdusem căţeluşa în parc şi, după două ore de căutări, am găsit-o* **epuizată**. poate proveni fie din două propoziţii principale, predicativul suplimentar raportându-se la subiect (< *Am găsit-o şi eram epuizată.*), fie dintr-o completivă directă, predicativul suplimentar raportându-se la complementul direct avansat din poziţia de subiect al subordonatei (< *Am găsit-o pe ea, care era epuizată.*). La fel, în *Maria o vede* **bucuroasă**., elementul subliniat se referă fie la subiect, fie la complementul direct, datorită faptului că ambele prezintă aceleaşi particularităţi de gen şi de număr; dezambiguizarea se poate face în contexte în care subiectul şi complementul se diferenţiază după gen şi / sau număr: *Maria îl / îi / le vede* **bucuroasă**. Propoziţia *Am cunoscut-o pe Maria* **tânără**. este derivată dintr-o structură cu circumstanţială temporală, referitoare la subiect sau la complementul direct: *Am*

[1] Cf. şi enunţul *L-am cunoscut* **ca student**., unde *ca student* este predicativ suplimentar cu regenţi diferiţi, după cum înseamnă „pe când eram eu student" sau „pe când era el student".

BDD-A8582 © 2013-2014 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 09:03:05 UTC)

cunoscut-o pe Maria când eram tânără. / *Am cunoscut-o pe Maria când era tânără.* (GALR II 2005: 196-197).

De asemenea, unele îmbinări cu verbe la gerunziu sunt echivoce în privinţa istoriei derivative sau a delimitării de alte poziţii sintactice. În enunţurile în care verbul regent este tranzitiv, cu un complement direct lexicalizat şi determinat de un verb la gerunziu, acesta din urmă poate fi interpretat ca raportându-se la subiect sau la complementul direct: în propoziţia *Am găsit-o* **căutând** *în cartea de telefon.*, numai dacă gerunziul se raportează la complementul direct ocupă poziţia de predicativ suplimentar; dacă se referă la subiect, este circumstanţial instrumental. Enunţul *Am văzut-o* **trecând** *strada.* poate fi interpretat ca derivat dintr-o structură cu o completivă directă, gerunziul fiind predicativ suplimentar („Am văzut că ea trecea strada.") sau ca o ocurenţă a circumstanţialului de timp („Am văzut-o în timp ce (eu) treceam strada."). Construcţia *L-am văzut* **plecând**. conţine o ambiguitate gramaticală („plecând eu sau el?"), permiţând lecţiuni diferite după cum subiectul gerunziului este acelaşi sau, dimpotrivă, diferit de cel al verbului-predicat, dar identic cu obiectul acestuia. Şi în alte tipuri de construcţii gerunziul poate fi interpretat ca raportându-se la subiect sau la un alt nominal, cu funcţie de complement prepoziţional (propoziţia *Mi-aduc aminte de el trecând prin Bucureşti.* provine din *[...] când trec eu prin Bucureşti.* sau din *[...] când trecea el prin Bucureşti.*) ori de circumstanţial sociativ (enunţul *Ioana s-a întors cu Maria tremurând din toate încheieturile.* este derivat din *Ioana s-a întors cu Maria şi Ioana tremura din toate încheieturile.* sau din *Ioana s-a întors cu Maria, care tremura din toate încheieturile.*) (GALR II 2005: 196-197). Aşadar, în unele contexte, identificarea nominalului la care se referă predicativul suplimentar pune probleme de interpretare; poate fi vorba despre subiect sau despre o altă poziţie sintactică: un complement direct (**Ion** *a zărit*-**o trecând** *pe lângă facultate.*), un complement prepoziţional (**Eu** *mă gândeam* **la el cu lacrimi** *în ochi.*) etc.

Există cazuri când gerunziul care se raportează la subiect este interpretabil ca predicativ suplimentar, derivat dintr-o propoziţie principală; alteori însă, nu poate fi considerat decât circumstanţial. La dezambiguizare contribuie sensul verbului regent şi al gerunziului: dacă acesta exprimă o caracteristică a nominalului-subiect, e vorba de un predicativ suplimentar (raportarea semantică la un nominal fiind una dintre caracteristicile sale definitorii): *Am primit florile* **zâmbind**. (< „Am primit florile şi am zâmbit."), iar dacă redă o circumstanţă în care se desfăşoară acţiunea regentului, se află în poziţia unui circumstanţial (de timp, de mod etc.): *Am cumpărat cărţi vechi* **călătorind** *prin ţară.* Prin urmare, multe asemenea omonimii sunt exclusiv sintactice (a se vedea omonimia dintre predicativul suplimentar şi un circumstanţial: *Te-a văzut* **venind**. „Te-a văzut că / cum veneai." – două posibile interpretări relativ apropiate între ele, dar deosebite esenţial de varianta „Te-a văzut când venea."; această omonimie este complicată şi de subiectul gerunziului, care poate fi identic cu subiectul propoziţiei sau diferit de acesta[1]). În cazul lor, dezambiguizarea este asigurată de topică: **Venind** *te-a văzut.* (Băcilă 2007: 164).

Uneori, propoziţii diferenţiate prin topică precum *Aud maşina venind.* şi *Aud venind maşina.* se deosebesc prin aceea că elementul cel mai apropiat de verbul-predicat (*aud*) este considerat complement direct[2]. Construcţiile de acest tip devin mai transparente dacă nominalul postpus este un substantiv propriu, care necesită dublare şi prezenţa prepoziţiei *pe* când are

[1] Petre 1978: 132 analizează enunţul *L-am văzut pe Ion* **aşteptând** *în staţie.*, unde gerunziul *aşteptând* se poate referi fie la subiect, fie la complementul direct. Într-un context ca *L-am văzut pe Ion* **aşteptându**-*mă în staţie.*, substantivul *Ion* apare clar ca subiect al gerunziului, dar sensul secvenţei este diferit, în acest caz fiind vorba despre *„o neutralizare parţială condiţionată sintagmatic* [subl. aut.]". Secvenţa *L-am văzut pe Ion* **aşteptând** *în staţie.* „poate fi considerată ca expresie a unei omonimii sintactice": 1. „L-am văzut pe Ion când **aştepta** în staţie."; 2. „L-am văzut pe Ion când **aşteptam** în staţie."

[2] Cf. şi GALR I 2005: 514, unde se discută despre structuri similare cu supinul, precizându-se că între regentul verbal şi supinul prepoziţional se poate insera un pronume sau un substantiv, ceea ce ambiguizează raporturile sintactice. În noua variantă de construcţie, supinul poate fi interpretat fie ca subordonat direct al verbului, având el însuşi un complement direct „deplasat" şi deci antepus supinului, fie ca subordonat direct al numelui, devenind atribut al acestuia: *Ai* **altceva de făcut** *decât să te cerţi., Termină* **ceva de lucrat**. etc.

BDD-A8582 © 2013-2014 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 09:03:05 UTC)

funcţia de complement direct. Faptul că structurile similare cu substantiv propriu nu sunt posibile fără „mărcile" complementului direct arată că nominalele din asemenea structuri se află în această poziţie (**Văd venind Maria.*, **Văd Maria venind.*, dar *O văd venind pe Maria.*, *O văd pe Maria venind.*), chiar dacă topica sa nu reflectă întotdeauna o atare ierarhie sintactică.

La rândul său, predicativul suplimentar însuşi serveşte, în anumite situaţii, ca mijloc de dezambiguizare la nivelul enunţului, pentru distingerea unor poziţii sintactice. În exemplul: „Şi ne coborâm noi, şi ne tot coborâm, cu mare greutate, pe nişte povârnişuri primejdioase, şi ne încurcăm printre ciritei de brad, şi caii lunecau şi se duceau de-a răstăgolul, şi **eu cu Dumitru mergeam zgribuliţi şi plângeam** [subl. n. – F.-M.B.] în pumni de frig" (Creangă 1983: 170), *eu cu Dumitru* reprezintă subiectul multiplu, iar verbul-predicat *mergeam* este la plural, fapt indicat de predicativul suplimentar *zgribuliţi*. De asemenea, el poate avea rol stilistic, fiind implicat în structuri ce dobândesc valori expresive. Aşa cum se ştie, omonimele lexicale şi, mai ales, cele lexico-gramaticale se găsesc, adesea, la distanţă minimă în textul literar, iar poziţia care evidenţiază intenţia poetului de a adăuga valenţe artistice acestei categorii semasiologice este rima (Băcilă 2007: 337). De exemplu, în poemul alegoric, retrospectiv *Lin...*, Arghezi plasează la finalul versurilor perechea omonimică lin_1 (adverb) „domol" şi lin_2, (substantiv) „vas în care se storc strugurii": „Amintirea curge **lin**, / Curge **lină**, zi şi nopţi, / Ca din teascuri şi din **lin**, / Din ciorchinii mari şi copţi." (Arghezi 1963: 257); în versul al doilea, *lină* este adjectiv, cu funcţie sintactică de element predicativ suplimentar.

*

După cum se observă, deşi rămâne o problemă de morfosintaxă, omonimia gramaticală trebuie studiată în legătură cu semantica sau fonetica, reprezentând un caz tipic de interdependenţă între compartimentele limbii (fonetică – morfologie – sintaxă – lexic). Limba română deţine un repertoriu însemnat de tipuri de enunţuri cu structură (virtual) ambiguă – cazuri interesante a căror analiză atentă va facilita, desigur, clasificarea lor după diverse criterii şi stabilirea raportului dintre omonimia sintactică reală şi cea potenţială. De altfel, în orice limbă, în general, conţinutul şi forma constituie o structură întemeiată pe raporturi complexe, care „nu exclud contradicţiile dintre părţile componente ale unităţii respective. Tocmai acest fapt condiţionează existenţa omonimelor în cele mai diverse limbi din lume." (Budagov 1961: 64-65).

Referinţe bibliografice:

AVRAM, Mioara 1997: *Gramatica pentru toţi*, ediţia a II-a revăzută şi adăugită, Bucureşti, Editura Humanitas.

BĂCILĂ, Florina-Maria 2007: *Omonimia în limba română. Privire monografică*, Timişoara, Editura Excelsior Art.

BUDAGOV, R. A. 1961: *Introducere în ştiinţa limbii*. Traducere şi note de G. Mihăilă, Bucureşti, Editura Ştiinţifică.

CĂPĂLNĂŞAN, Emina 2012: *Elementul predicativ suplimentar – probleme de acord*, in Ana-Maria Pop (coord.), *In magistri honorem Vasile Frăţilă. 50 de ani de carieră universitară*, Târgu-Mureş, Editura Ardealul, p. 145-152.

FUCHS, Catherine 1996: *Les ambiguïtés du français*, Paris, Éditions Ophrys.

GALR I = * * * 2005: *Gramatica limbii române. I. Cuvântul*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

GALR II = * * * 2005: *Gramatica limbii române. II. Enunţul*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

PETRE, Ileana 1978: *Precizări cu privire la termenii* **neutralizare**, **omonimie**, **sincretism** *în lingvistica românească*, in „Analele Universităţii din Craiova", VI, p. 131-133.

STATI, Sorin 1972: *Elemente de analiză sintactică*, Bucureşti, Editura Didactică şi Pedagogică.

Surse:

ARGHEZI, Tudor 1963: *Scrieri. 3. Versuri*, Bucureşti, Editura pentru Literatură.

CREANGĂ, Ion 1983: *Poveşti, Amintiri, Povestiri*. Ediţie îngrijită şi repere istorico-literare alcătuite de Iorgu Iordan şi Elisabeta Brâncuş, Bucureşti, Editura Minerva, ediţia a III-a în seria „Patrimoniu".

BDD-A8582 © 2013-2014 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 09:03:05 UTC)